

שבת קנג. (תחילת הפרק) עד קנד: (ש3)

ביאור מושגים
חרש שוטה וקטן - שלישיה זו מוגדרת שאנשים חסרי דעת שאינם חייבים במצוות. עם זאת יש הבדל ביניהם. שוטה נחשב חסר דעת לחלוטין. בעוד שחרש וקטן נחשבים בני דעת ברמה נמוכה.

ההיתר תקף רק בממון שלו - שהרי עילת ההיתר היא 'מתוך שבהול'.
 אדם שרואה מציאה - אין היתר לתיתה לגוי.
 אדם שלקח מציאה - רבא א': מותר לתת, רבא ב': ספק.

ההיתר לתת לגוי הוא כדי שלא יבוא לטלטל בעצמו (מתוך שבהול על ממונו) שזהו איסור מהתורה.

כשנותנים על חמור צריך לתת עליו בזמן שהוא הולך (וכך אין עקירה) וליטול ממנו כשנח - אחרת החמור עושה עקירה והנחה ואנו הרי מצווים על שביתתו.
 (בדרך זו של נתינה תוך כדי הליכה ניתן היה להתיר גם בחבירו - אולם חז"ל גזרו בשניים שעשאוה (שמהתורה מותר) לאסור בחבירו ולהתיר בחמורו).

המשנה
 אדם שנתקע בדרך עם הארנק שלו: יתנו לגוי כדי שיסחוב לו. אם אין גוי - יכול ליתנו על גב חמור.
 הגיע לחצר הראשונה של העיר: השקים שאינם מוקצה - יכול לקחת. השקים שהם מוקצה - יתיר את החבל ויפלו מאליהם.

סדרי עדיפויות בטלטול הארנק
 גוי וחמור - עדיף לתת לגוי - כיוון שאין מצווים על שביתתו.
 חמור ושוטה - עדיף לתת לחמור - כיוון שהוא אינו אדם (ואין חשש שיתבלבל).
 שוטה, חרש וקטן - עדיף לתת לשוטה - כיוון שכלל אין בו דעת.
 חרש וקטן - ספק מי עדיף (לר"א: לקטן, לחכמים: ספק).
 אין לו כלום - יוליך פחות מ4 אמות וייעצר.

בעליית בית חכינאי גזרו שאין להוליך פחות מ4 אמות כל פעם אלא יש לתת לגוי:
 ר' אליעזר (מבית שמאי): הגזירה תחזק את שמירת השבת.
 ר' יהושע: הגזירה תכביד מדאי ותגררם לאנשים לזלזל בשמירת שבת.

המחמר
 רמי בר חמא א': חייב בשוגג ובמזיד.
 רמי בר חמא ב': בשוגג - פטור מחטאת, במזיד - חייב סקילה.
 ר' יוחנן: פטור בשוגג ובמזיד.

עקר חבילה לפני שבת, רשאי להמשיך ללכת עימה בשבת ולשימה בביתו.
ובתנאי:
 1. שירוף - כדי שיהיה היכר.
 2. שיטיל את החבילה בשינוי - כיוון שעלולה להיות עקירה - אם הוא יעצור עצירת קבע לפני שייכנס לביתו.